

Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

VIHIKOIRA (CHIEN DE SAINT HUBERT) Alkuperämaa: Belgia

M. DAVIDSON

Ryhmä: 6

FCI:n numero: 84
Hyväksytty: FCI 12.7.2002
SKL-FKK 11.1.2003

1/7

VIHIKOIRA

2/7

KÄYTTÖTARKOITUS: Jälkikoira, joka soveltuu suurriistan ajoon, jäljestykseen ja seurakoiraksi. Erinomaisen hajuaistinsa ansiosta vihikoira oli ja on yhä ensisijaisesti kytkettynä toimiva vainukoira. Sitä käytetään usein haavoittuneen riistan jäljittämiseen samalla tavalla kuin verijälkikokeissa sekä kadonneiden ihmisten etsimiseen poliisin apuna. Tarkoituksenmukaisen rakenteensa ansiosta vihikoira on erittäin kestävä ja sillä on poikkeuksellisen hyvä hajuaisti, mikä mahdollistaa pitkänkin jäljen vaivattoman seuraamisen epätasaisessa maastossa.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Suurikokoinen ajo- ja vainukoira, jolla on ikivanha alkuperä. Vihikoira on ollut tunnettu jo vuosisatoja ja sitä on arvostettu erinomaisen vainun ja hyvien metsästystaipumusten vuoksi. Ardenneilla olleen Saint-Hubert-luostarin munkit kasvattivat rotua. Sen oletetaan polveutuvan munkki Hubertin 600-luvulla käyttämistä ajuemetsästyskoirista, jotka olivat yksivärisiä mustia tai mustia punaisin merkein. Hubert nimettiin myöhemmin piispaksi, ja pyhimykseksi julistettaessa hänestä tuli metsästäjien suojelupyhimys. Nämä suuret ajokoirat yleistyivät Ardennien alueella, jonka laajojen metsien suojissa eli suurriistaa. Vihikoirien rotevuutta ja kestävyyttä keuhuttiin erityisesti villisian metsästyksessä. Ensimmäiset vihikoirat olivat mustia, mutta myöhemmin esiintyi myös mustia punaisin merkein. 1000-luvulla Vilhelm Valloittaja vei näitä koiria Englantiin. Samoihin aikoihin sinne vietiin myös saman tyyppisiä, mutta yksivärisiä valkoisia koiria, joita kutsuttiin ”Talboteiksi”. Englantiin vietyjen koirien jälkeläisistä alettiin käyttää nimitystä ”bloodhound” (verikoira), mikä tarkoittaa puhdasveristä eli puhdasrotuista koiraa. Myöhemmin rotu levisi myös Yhdysvaltoihin. Etenkin etelävaltioissa näitä koiria käytettiin karanneiden orjien etsimiseen.

YLEISVAIKUTELMA: Suurikokoinen, massiivinen metsästys- ja vainukoira, voimakasrakenteisin kaikista ajokoirista. Vihikoiralla on sopusuhtaiset linjat, vahva luusto ja hyvä lihaksisto. Se on hyvin vankkarakenteinen vaikuttamalta kuitenkin raskaalta. Se on pitkänomainen ja suorakaiteen muotoinen. Kokonaisuus on kunnioitusta herättävä ja erittäin jalo. Olemus on arvokas. Pää ja kaula herättävät huomiota, koska niissä on runsas, taipuisa ja ohut, syvillä poimuilla oleva nahka. Liikkeet ovat vaikuttavat, melko hitaat ja hieman keinahtelevat, kuitenkin tasapainoiset, sujuvat, joustavat ja vapaat. Mikään ominaisuus ei saa olla niin liioiteltu, että se häiritsee tasapainoisuutta, antaa karkean vaikutelman tai jopa haittaa koiran terveyttä tai hyvinvointia. Mahdollisista liioitelluista piirteistä voidaan mainita: liian syvällä sijaitsevat tai pienet silmät, löysät silmäluomet, ylimääräinen runsas ja

Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundarektarfélag Íslands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben

löysä nahka, jossa on liikaa ja liian syviä poimuja, liikaa kaulanahkaa tai liian kapea pää. Liian suuret, liian raskasrakenteiset tai liian massiiviset koirat eivät myöskään ole toivottuja, koska silloin toimintakyky kärsii.

TÄRKEITÄ MITTASUHTEITA: Rungon pituuden suhde säkäkorkeuteen on 10 : 9; rinnan syvyyden suhde säkäkorkeuteen on 1 : 2; pään pituuden suhde rungon pituuteen on 3 : 7; kuonon pituuden suhde pään kokonaispituuteen on 1 : 2.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Lempeä ihmisille, rauhallinen, kiltti ja seurallinen. Erityisen kiintynyt omistajaansa. Suvaitsee kotinsa muut koirat ja kotieläimet. Hieman varautunut ja itsepäinen. Yhtä herkkä kiitoksille kuin moitteillekin. Ei koskaan aggressiivinen. Vihikoiran ääni on hyvin syvä, mutta se haukkuu harvoin.

PÄÄ: Vaikuttava, majesteettinen ja erittäin jalo pää on rodun tärkein tunnusmerkki. Pää on syvä, mutta pituuteensa nähden kapea ja rungon pituuteen nähden pitkä. Luut ovat hyvin selvästi erottuvat. Pään sivut ovat litteät, sivukuva on kulmikas. Kuononselkä ja kallolinja ovat lähes yhdensuuntaiset. Runsas, ohut nahka muodostaa otsassa ja poskissa ryppyjä ja syviä poimuja, jotka putoavat eteenpäin pään ollessa alaspäin ja jatkuvat runsaan kaulanahan poimuina. Nartuilla nahka ei ole yhtä runsasta kuin uroksilla.

KALLO-OSA: Syvä, pitkä, suhteellisen kapea ja sivuilta litteä. Kulmakaaret eivät ole kovin voimakkaat, vaikka ne saattavat vaikuttaa siltä. Niskakyyhmy on hyvin kehittynyt ja selvästi ulkoneva.

OTSAPENGER: Vähäinen

KIRSU: Musta tai ruskea; aina musta yksilöillä, joiden väri on musta punaisin merkein. Kirsu on leveä ja suuri, sieraimet ovat avonaiset.

KUONO-OSA: Yhtä pitkä kuin kallo, syvä, sierainten kohdalla leveä ja kauttaaltaan yhtä leveä. Kuononselkä on joko suora tai hieman kyömy kuten pässillä.

HUULET: Hyvin pitkät ja riippuvat; ylähuuli riippuu alahuulen päällä ja muodostaa edessä suoran kulman kuononselän kanssa, mikä antaa kuonolle neliömäisen sivukuvan. Suupielen takaosaa kohti huulet muuttuvat täyteläisiksi ja hyvin löysiksi (nartuilla vähemmän kuin uroksilla) sulautuen vähitellen runsaaseen kaulanahkaan. Ylähuulen reuna ulottuu n. 5 cm alaleuan alapuolelle. Huulten reunat ovat hyvin pigmentoituneet ja kirsun väristä riippuen mustat tai ruskeat.

LEUAT / HAMPAAT / PUREMENTA: Voimakkaat leuat; täydellinen hampaisto; vahvat valkoiset, tasaisesti sijoittuneet hampaat; leikkaava purenta, tasapurenta sallitaan.

POSKET: Sisäänpainuneet ja kuivat, erityisesti silmien alta.

SILMÄT: Tumman- tai pähkinänruskeat, vaaleammat (meripihkan väriset) niillä yksilöillä, joilla ei mustaa satulaa tai manttelia. Silmät ovat keskikokoiset, soikeat, eivät vuotavat, eivät ulkonevat eivätkä syvällä sijaitsevat, iiris on täysin näkyvissä. Silmäluomet ovat tasaisesti silmämunaa myötäilevät; hieman löysät alaluomet, jolloin sidekudosta on hieman näkyvissä, ovat kuitenkin hyväksyttävät. Missään

tapauksessa ripset eivät saa koskettaa eikä häiritä silmiä. Ilme on lempeä, ystävällinen ja ylväs, katse hieman surumielinen.

KORVAT: Ohuet, taipuisat ja lyhytkarvaiset, pehmeän ja samettisen tuntuiset; hyvin alas, silmien tasolle tai niiden alapuolelle ja pään sivuille kiinnittyneet, siroilla poimulla, sisään- ja taaksepäin kiertyneet. Erittäin pitkät korvalehdet ulottuvat eteenpäin vedettyinä vähintään kuonon kärjen yli.

KAULA: Vahvalihaksinen ja pitkä, jotta koira kykenee seuraamaan jälkeä kuonomaassa. Kaulanahka on löysää ja erittäin runsasta muodostaen kaksinkertaisen kaulapussin, nartuilla vähäisemmän.

RUNKO: Ylä- ja alalinja ovat lähes yhdensuuntaiset.

SÄKÄ: Hieman erottuva.

SELKÄ: Suora, leveä, pitkä ja kiinteä.

LANNE: Leveä, vahva, lyhyt ja vain hieman kaareva.

LANTIO: Lihaksikas, lähes vaakasuora, ei koskaan laskeva; hyvin leveä ja melko pitkä.

RINTAKEHÄ: Soikea, leveä ja syvä, muodostaa selvän kölin eturaajojen väliin. Rintakehä on kohtalaisen pitkä; eturinta ja lapojen kärki ulkonevat; kyljet ovat kaarevat, eivät litteät eivätkä tynnyrimäiset.

ALALINJA JA VATSA: Alalinja on lähes vaakasuora; rintakehän alaosa on hyvin laskeutunut; kupeet ovat täyteläiset, leveät ja laskeutuneet, vatsa on vain hieman ylösvetäytynyt.

HÄNTÄ: Pitkä, vahva ja paksu, ylös selkälinjan jatkeeksi kiinnittynyt, vähitellen kärkeä kohti kapeneva; asennoiltaan sapelimainen. Koiran liikkeessä häntä on kauniisti selkälinjan yläpuolelle kaareutunut, ei koskaan kippura eikä sivulle kiertynyt. Hännän alapinnalla on muuta karvapeitettä karkeampaa, noin 5 cm pitkää karvaa, joka lyhenee vähitellen hännän kärkeä kohti.

RAAJAT

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Eturaajat ovat lihaksikkaat, voimakkaat, suorat ja täysin yhdensuuntaiset.

LAVAT: Pitkät, viistot ja hyvin lihaksikkaat, mutta eivät liioitellusti.

OLKAVARRET: Pitkät ja viistot, muodostavat hyvän kulman lapojen kanssa.

KYYNÄRPÄÄT: Tiiviisti rungonmyötäiset, eivät ulko- eivätkä sisäkierteiset.

KYYNÄRVARRET: Suorat; luut ovat vahvat ja pyöreät.

RANTEET: Kiinteät.

VÄLIKÄMMENET: Vankat, edestä katsottuna pystysuorat, sivusta katsottuna hieman eteenpäin viistot.

KÄPÄLÄT: Tiiviit, erittäin kiinteät, eivät sisään- eivätkä ulospäin kääntyneet. Varpaat ovat hyvin kaareutuneet, korkeat ja tiiviisti yhdessä (ns. kissankäpälä). Päkiät ovat paksut ja kiinteät, kynnet lyhyet ja vahvat.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Takaraajat ovat vankat ja voimakaslihaksiset, tasapainossa eturaajojen kanssa, takaa katsottuna täysin yhdensuuntaiset, eivät ahdas- eivätkä leveäasentoiset.

REIDET: Pitkät ja voimakaslihaksiset.

POLVET: Hyvin kulmautuneet, eivät sisään- eivätkä ulospäin kiertyneet.

SÄÄRET: Riittävän pitkät ja vahvalihaksiset.

KINTEREET: Vahvat, matalat ja hyvin kulmautuneet.

VÄLJALAT: Vahvat ja lyhyet.

KÄPÄLÄT: Kuten etukäpälät.

LIIKKEET: Vihikoiralle tyypillisten liikkeiden arvostelu on erittäin tärkeää. Normaali liikuntatapa on ravi, jolloin liike on tasaista, maltillista, joustavaa, vapaita ja enemmän maatavoittavaa kuin millään muulla ajokoirarodulla, hyvin rodunomaista, rullaavaa mutta ei sivuttaista. Takaraajan liike ulottuu kunnolla taakse, ja siinä on hyvä työntö. Etu- ja takaraajojen askel on yhtä pitkä, ja ylälinja pysyy vaakasuorana. Raajat liikkuvat yhdensuuntaisesti, mutta vauhdin kasvaessa käpälät lähenevät toisiaan. Häntä on sapelimaaisesti korkea-asentoinen olematta liikaa kaartunut. Vihikoiran tulee pystyä ylläpitämään ravia pitkän aikaa osoittamatta väsymisen merkkejä.

NAHKA: Koko rungossa taipuisaa, löysää ja joustavaa. Ohut ja päässä erittäin löysä sekä runsas nahka on rodun tärkeä ominaispiirre. Otsalla ja kuonon sivuilla nahka muodostaa roikkuvia poimuja, jotka ovat erityisen korostuneet, kun pää on alhaalla. Liialliset rypyt ja poimut otsassa ja silmäkulmissa eivät kuitenkaan saa koskaan haitata silmiä. Liian runsaasta nahasta johtuvat poimut rungossa eivät ole toivottavia.

KARVAPEITE

KARVA: Rungossa karva on ihonmyötäistä ja lyhyttä, tiheää, melko karheaa ja säänkestävää. Päässä ja korvissa karva on hyvin lyhyttä ja pehmeän tuntuista. Hännän alapinnalla karva on hieman pitempää ja karkeampaa.

VÄRI: Kolme erillistä väriä: yksivärinen punainen sekä kaksiväriset, musta punaisin merkein tai maksanuskea punaisin merkein.

Mustapunaisilla koirilla mustan värin määrä vaihtelee riippuen siitä, onko kyse manttelista vai satulasta. Koiralla, jolla on mantteli, musta on vallitseva; punaista on vain kuonossa, poskissa, silmien yläpuolella, eturinnassa, raajoissa ja peräaukon alueella. Koiralla, jolla on satula, on punaista laajemmalti, sillä musta rajoittuu lähinnä selän alueelle. Maksanuskeilla punaisin merkein värit ovat samalla tavalla jakautuneet. Värit eivät aina ole selvärajaisia ja selvästi erottuvia. Tummemmilla alueilla voi olla vaaleampia tai mäyränvärisiä karvoja. Tällainen eriväristen karvojen sekoitus on hyväksyttyä. Yksivärisillä punaisilla väri voi olla vaaleasta tummanpunaiseen. Haalistunut punainen väri kaksivärisillä tai yksivärisellä punaisella

ei ole toivottavaa. Hieman valkoista eturinnassa, varpaissa ja hännän päässä on hyväksyttävää mutta ei toivottua.

KOKO

SÄKÄKORKEUS: Ihannesäkäkorkeus on uroksilla 68 cm ja nartuilla 62 cm, 4 cm:n poikkeama ylös- tai alaspäin sallitaan.

PAINO: Uroksilla noin 46 – 54 kg ja nartuilla noin 40 – 48 kg. Koon ja painon tulee olla tasapainossa keskenään.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellämäinuituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

Yleisvaikutelma: Kömpelyys, massattomuus, kevyt luusto; korkea- tai matalarajaisuus; mittasuhteet lähempänä neliötä kuin suorakulmiota, puutteellinen jalous.**Pää:** Leveä ja kookas, liioitellun kapea tai takaluaisuus kallo; liiksi eteenpäin valuva otsanahka; riittämätön niskakyyhmy; liian selvä otsapenger; kovera kuononselkä; lyhyt tai ei riittävän syvä kuono-osa; ylähuulet eivät tarpeeksi riippuvat.

Kirsu ja huulet: Puutteellinen pigmentti.

Hampaat: Hammaspuutokset.

Silmät: Liian pienet tai liian syvällä sijaitsevat; liian riippuva alaluomi, liikaa sidekalvoa näkyvissä.

Korvat: Liian lyhyet, liian paksut; silmien tason yläpuolelle kiinnittyneet, liian päänmyötäiset tai liian litteät.

Kaula: Lyhyt tai hento; puutteellisesti kaulanahkaa.

Runko: Lyhyt tai liian pitkä; ei riittävän syvä rintakehä; sivulta katsottuna heikosti erottuva eturinta, litteät tai tynnyrimäiset kyljet; periksi antava tai köyry selkä; takakorkeus tai luisu lantio; liian ylösvetäytynyt vatsa.

Häntä: Alas kiinnittynyt, rullautunut, renkaaksi kiertynyt, mutkainen tai kierteinen häntä; ns. oravan häntä; kyhmyiset tai epäsuorassa linjassa olevat häntänikamat.

Raajat: Niukat tai liialliset kulmaukset; lyhyt olkavarssi; sivulta katsottuna muut kuin pystysuorat raajat (liian viisto välikämmen tai heikot ranteet), edestä katsottuna (ulko- tai sisäkierteiset käpälät, käyrät kyynärvarret, uloskiertyneet kyynärpäät jne.), takaa katsottuna (ahtaat, leveät tai länkisäariset takaraajat, ahtaat tai kaukana toisistaan olevat kinteret jne.); hajavarpaiset, litteät tai ns. jäniksen käpälät.

Liikkeet: Ahtaat, leveät, ristiinastuvat, sivuttaiset, lyhyet tai jäykät liikkeet; voimattomuus, huono voimansiirto selässä.

Väri: Vaalea tai haalistunut.

Luonne: Epävarmuus tai hermostuneisuus.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET: Vihaisuus ja sairaalloiset piirteet.

Luonne: Aggressiivisuus tai liiallinen arkuus.

Yleisvaikutelma: Rotutyypin puuttuminen.

Hampaat: Ylä -tai alapurenta; ristipurenta; vinot leuat.

Kirsu ja huulet: Voimakas pigmentinpuute tai vaaleanpunainen väri; mustapunaisilla yksilöillä muu kuin musta kirsu; muu kuin ruskea tai musta kirsu yksilöillä, joilla ei ole satulaa tai manttelia.

Silmät: Vaaleankeltaiset ns. petolinnun silmät.

Väri: Kaikki rotumääritelmän kuvauksesta poikkeavat värit; liian laajat valkoiset merkit (ranteisiin tai kintereisiin nouseva, liikaa valkoista rinnassa); valkoiset läiskät muualla kuin rinnassa, varpaissa tai hännänpäässä (valkoinen kuono, valkoinen piirto jne.).

Koko: Annetuista mitoista poikkeava.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittynyttä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.